

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑ...

Η θλίψη της έπεσε απ' το μπαλκόνι κι έγινε κομμάτια, χρειαζόταν λοιπόν μια καινούρια θλίψη. Τη συνόδεψα στην αγορά, όμως οι τιμές της θλίψης ήταν εξωφρενικά υψηλές και τη συμβούλεψα ν' αγοράσει μια μεταχειρισμένη. Βρήκαμε μία σε εξαιρετική κατάσταση, αν και της έπεφτε λίγο μεγάλη. Όπως μας είπε ο πωλητής, ανήκε σ' έναν νεαρό ποιητή που είχε αυτοκτονήσει το περασμένο καλοκαίρι. Της άρεσε και αποφασίσαμε να την αγοράσουμε. Όταν διαφωνήσαμε με τον πωλητή για την τιμή, εκείνος προσφέρθηκε να μας δώσει δώρο μια αγωνία της δεκαετίας του '60, αν αγοράζαμε τη θλίψη. Συμφωνήσαμε κι εγώ χάρηκα με το αναπάντεχο δώρο. Εκείνη το κατάλαβε και μου είπε: «Είναι δική σου». Την πήρα, την έβαλα στην τσάντα μου και φύγαμε. Το απόγευμα τη θυμήθηκα, την έβγαλα απ' την τσάντα και άρχισα να την εξετάζω προσεκτικά. Ήταν άριστης ποιότητας και σε εξαιρετική κατάσταση, παρόλο που μέτραγε μισό αιώνα ζωής. Ο πωλητής προφανώς δεν γνώριζε την αξία τη αγωνίας, διαφορετικά δεν θα μας την είχε δώσει με αντάλλαγμα την αγορά μιας χαμηλής ποιότητας θλίψης ενός νεαρού ποιητή. Αυτό που μου άρεσε περισσότερο σ' αυτή ήταν ο υπαρξιακός φόβος, φιλοτεχνημένος με μαστοριά και με λεπτομέρειες εξαιρετικής λεπτότητας και ομορφιάς. Πρέπει να ανήκε σε κάποιον πνευματικό άνθρωπο με εγκυκλοπαιδικές γνώσεις ή σε κάποιον πρώην φυλακισμένο. Με το που άρχισα να τη χρησιμοποιώ, η αϋπνία έγινε καθημερινή σύντροφός μου. Άρχισα να υποστηρίζω τις ειρηνευτικές συνομιλίες και σταμάτησα να επισκέπτομαι τους συγγενείς μου. Στη βιβλιοθήκη μου αυξήθηκαν τα απομνημονεύματα και πλέον εξέφραζα τις απόψεις μου μόνο σε σπάνιες περιπτώσεις. Οι άνθρωποι μου έγιναν πιο πολύτιμοι απ' την πατρίδα και άρχισε να με κυριεύει η ανία. Το πλέον αξιοσημείωτο όμως ήταν ότι είχα γίνει ποιητής.

Ghayath Almadhoun

Translated from English & Arabic by: Jazra Khaleed